

РЕШЕНИЕ

№ 16927

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110128232 по описа за 2023 година

Предявен е за разглеждане установителен иск с правно основание по чл.422 ГПК вр. чл. 535 ТЗ. В условията на евентуалност е предявен осъдителен иск с правно основание чл.534, ал.1 ТЗ.

Производството е образувано по постъпила искова молба от [*****] против А. Г. П. за установяване съществуването на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС, 43-ти състав.

В условията на евентуалност е предявен осъдителен иск за сумата от 25 000 лева, дължима по силата на прескрибиран менителничен ефект – запис на заповед, издаден на 21.10.2009 г., с която сума ответникът, в качеството му на издател на записа на заповед, неоснователно се е обогатил поради несвоевременно упражняване на правата на поемателя по ценната книга.

В исковата молба ищецът твърди, че на 21.10.2009 г., в гр.София, ответникът, в качеството му на издател и платец, е издал запис на заповед в полза на [*****], за сумата от 25 000 лева, платими на предявяване. Твърди, че ценната книга била предявена за плащане на длъжника на 27.10.2009 г., но въпреки това дължимата сума не била заплатена. С оглед предходното, ищецът твърди, че подал заявление по чл.417 ГПК, с което сезирал съда с искане за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на процесната запис на заповед. Поддържа, че в СРС било образувано ч.гр.д.№ 276/2010 г., по което била издадена заповед и изпълнителен лист, въз основа на които било образувано изп.д.№ 20107830400151 по описа на

[*****]. През 2016 г. изпълнителното производство било прекратено на основание чл.433, ал.1 ,т.8 ГПК, а през 2017 г. било образувано изп.д.№ 20178480401428 по описа на [*****]. Тъй като в срока по чл.414 ГПК длъжникът – настоящ ответник подал възражение, ищецът обуславя правния си интерес от предявения иск. С оглед предходното моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че в полза на ищеца съществува вземане срещу ответника в размер на 25 000 лева, представляваща сума по издаден на 21.10.2009 г. запис на заповед, ведно със законната лихва, считано от 04.01.2010 г. до окончателното изплащане. В условията на евентуалност, в случай, че предявения установителен иск бъде отхвърлен, ищецът моли съда да постанови решение, с което ответникът бъде осъден да му заплати сумата от 25 000 лева, с която неоснователно се е обогатил във вреда на ищцовото дружество.

В подадения в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ответникът изразява становище за неоснователност на предявения установителен иск. Излага доводи за нищожност на процесния запис на заповед, поради липса на място на издаване. Поддържа се становище, че същият не е предявен, поради което заповедното производство било преждевременно образувано. Сочи се, че записът на заповед е поправен в частта относно датата на предявяване, тъй като първоначално в него като дата на предявяване е била посочена 20.10.2009 г., а след това е поправена от приносителя на 27.10.2009 г. Прави се възражение за погасяване по давност на задължението, тъй като през периода от 08.02.2010 г. до 21.09.2017 г. ищецът не е предприел никакви действия, с които да я прекъсне. По отношение на предявения в условията на евентуалност иск се изразява становище за недопустимост, тъй като вземането е прехвърлено на трето за делото лице – „[*****]“, поради което ищцовото дружество не е титуляр на вземането. В условията на евентуалност, в случай, че предявения осъдителен иск бъде приет за допустим, се изразява становище, че е погасен по давност, запознала да тече е от 08.02.2010 г., когато заявителят се е снабдил с изпълнителен лист, изтекла 3 години по-късно – на 08.02.2013 г. По изложените в отговора доводи и съображения ответникът моли за отхвърляне на предявените иски, съответно прекратяване на производството като недопустимо по предявения в условията на евентуалност иск, като на пълномощника бъде присъдено адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1 ЗА.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становището на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

Видно от приложеното към настоящото производство ч.гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС е, че по заявление на „Злати 6“ ООД е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК, с която е разпоредено длъжникът – настоящ ответник А. Г. П. да заплати на заявителя сумата от 25 000 лева –

главница по запис на заповед от 21.10.2009 г., ведно със законната лихва, считано от 04.01.2010 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 500,00 лева – държавна такса и 700,00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

С разпореждане от 09.05.2023 г. съдът е констатирал, че в срока по чл.414 ГПК длъжникът е подал възражение, поради което е указал на заявителя - настоящ ищец, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В предоставения му едномесечен срок ищецът е подал исковата молба, въз основа на която е образувано настоящото производство.

В заповедното производство е приложен оригинал на запис на заповед, издаден на 21.10.2009 г. в гр.София от А. Г. П. /настоящ ответник/, платим на предявяване, по силата на който последният се е задължил безусловно и неотменимо да плати на ищеца, в качеството му на поемател по ценната книга, сумата от 25 000 лева. Посочено е, че записът на заповед е предявен за плащане на 27.10.2009 г. В ценната се книга се съдържа подпис на издател, който не е оспорен по надлежния ред.

По делото е приложен заверен препис от изпълнително дело № 20107830400151 по описа на [*****], с район на действие Софийски градски съд, от което се установява, че същото е било образувано на 17.03.2010 г. по молба на настоящия ищец, в качеството му на взыскател, въз основа на издадения по гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС изпълнителен лист.

След образуване на изпълнителното производство ЧСИ е извършил справки относно имущественото състояние на длъжника, като на 06.04.2010 г. е наложил запор върху притежаван от длъжника лек автомобил.

На 07.06.2010 г. и на 26.07.2010 г. ЧСИ е насрочил опис на движими вещи и МПС, собственост на длъжника, които няма данни да са се състояли.

По изпълнителното дело е приложена разписка за внесена на 09.08.2010 г. сума в размер на 50,00 лева от длъжника, без данни за основание и разпределение на същата.

С постановление от 06.12.2016 г. изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, а оригинала на изпълнителния лист върнат на взыскателя.

По делото е приложен заверен препис от изп.д.№ 20178480401428 по описа на [*****], с район на действие СГС, от което се установява, че същото е било образувано на 21.09.2017 г. по молба на настоящия ищец, в качеството му на взыскател, въз основа на издадения по гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС изпълнителен лист.

По изпълнителното делото няма данни за връчване на поканата за доброволно изпълнение на длъжника, като след образуването му ЧСИ е извършил справки относно проучване на имущественото състояние на длъжника.

На 19.11.2018 г. са изпратени запорни съобщения до конкретни банки за налагане на запор върху сметки на длъжника до размера на процесната сума.

По изпълнителното дело е приложен договор за цесия от 14.06.2017 г., по силата на който [*****] е прехвърлил на „[*****] вземането си към А. Г. П., въз основа на издадения по гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС изпълнителен лист. Видно от приложената нотариална покана е, че длъжникът – настоящ ответник е уведомен за предходното на 20.11.2018 г. С протокол от 19.11.2018 г. ЧСИ е конституиран като взыскател по изпълнителното дело горепосоченото дружество „[*****].

С молба до ЧСИ от 10.03.2020 г. взыскателят е поискал налагане на заповед върху банкови сметки и трудови възнаграждения на длъжника, което е сторено със заповедно съобщение от същата дата, изпратено до [*****]

На 07.02.2022 г. взыскателят е подал нова молба до ЧСИ за предприемане на изпълнителни действия. Със заповедно съобщение от 11.02.2022 г. ЧСИ е наложил заповед върху откритите банкови сметка на длъжника в [*****]

С молба до ЧСИ от 25.10.2022 г. взыскателят е поискал проучване на имущественото състояние на длъжника, съответно налагане на заповед и/или възбрана върху притежаваното от него движимо и недвижимо имущество. Със заповедно съобщение от 31.10.2022 г. ЧСИ е наложил заповед върху банкови сметка на длъжника в [*****]. След тази дата други изпълнителни действия не са извършвани.

Други относими и допустими доказателства не са представени по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи:**

Предмет на делото при предявен установителен иск по реда на чл.422, ал.1 ГПК в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл.417, т.9 ГПК е съществуване на вземането, основано на запис на заповед.

За да удостовери валидна абстрактна менителнична сделка, пораждаща задължение за плащане на посочената от издателя парична сума, записът на заповед трябва да притежава формата и реквизитите, посочени в чл.535 ТЗ.

Настоящият съд приема, че представената по делото ценна книга е в необходимата форма и съдържа посочените в чл.535 ТЗ реквизити. Същата съдържа наименованието „запис на заповед“, както в заглавието на документа, така и в текста. Налице е безусловно обещание за заплащане на определена парична сума 25 000 лева. Като място на издаване е определен гр.София, падеж – на предявяване, положен е подпис от издателя.

Неоснователно е възражението на ответника, че в ценната книга липсва място на издаване. Видно от запис на заповед е, че като място на издаване е посочено [*****] Нещо повече, законът /чл.536, ал.4 ТЗ/ изрично предвижда, че запис на заповед, в който не е посочено мястото на издаването, се смята издаден в мястото, до името на издателя. Съдебната практика и правната теория се придържат и към разбирането, че под „място на издаването“ следва да се разбира само населеното място, където е издаден запис на заповед, както и че в обхвата на тези реквизити не

попадат индивидуализиращите данни от територията на съответното населено място - улица, номер на сграда, етаж, апартамент /в този смисъл е решение № 21/4.07.2014 г. по т. д. № 1348/2013 г., I т.о. на ВКС/.

В конкретния случай в ценната книга не е посочено място на плащане, но това не обуславя порочност на ценната книга, тъй като с разпоредбата на чл.526, ал.3 ТЗ законодателят е предвидил, че ако не е уговорено друго, мястото на издаването се смята за място на плащането и за местожителство на издателя.

Настоящият съд не споделя и изложените в писмения отговор от ответника доводи, че за опорочаване на процесния запис на заповед, тъй като датата на предявяване предхожда датата на издаване. Действително, дори с просто око и без да са необходими специални знания е видимо, че в датата на падежа на менителничния ефект, е налице удебеляване на химикалната паста. Въпреки предходното, съдът не споделя твърденията на ищеца, че коректната дата е 20.10.2009 г., тъй като липсват доказателства в тази насока. Не се установяват твърденията на ответника по делото, че поправката е извършена от приносителя на ценната книга. В тази насока ответникът не е предприел действия по оспорване по реда на чл.193 ГПК, като тежестта за доказване неистинността на документа е негова. С оглед предходното, ответникът следва да понесе неблагоприятните процесуални последици от това неустановяване, тъй като съдът е длъжен да приеме недоказаните по делото обстоятелства, за несъществуващи.

Предвид гореизложеното, съдът дължи произнасяне по обективизираното в писмения отговор възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно разпоредбата на чл.531, ал.1 ГПК исковете по менителницата срещу платеща се погасяват с тригодишна давност от падежа. Тази разпоредба, предвид препращащата норма на чл.537 ТЗ, е приложима и за записа на заповед.

В случая заявлението по чл.417 ГПК е подадено в съда на 04.01.2010 г., т.е. преди да са изтекли три години, считано от падежа на задължението /27.10.2009 г./. По образуваното ч.гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК на 04.02.2010 г. и изпълнителен лист от 08.02.2010 г.

Въз основа на издадения изпълнителен лист настоящия ищец е инициирал изпълнително производство с молба от 15.03.2010 г., по която на 17.03.2010 г. е образувано изпълнително дело № 20107830400151 по описа на [*****], с район на действие Софийски градски съд. Между страните няма спор, че на длъжника не е връчена покана за доброволно изпълнение от ЧСИ. В хода на това изпълнително производство е извършено само едно изпълнително действие, с което давността е прекъсната, а именно – наложен запор на 06.04.2010 г. върху лек автомобил на длъжника – настоящ ответник. Извършваните от ЧСИ справки относно имущественото състояние на длъжника и насрочването на опис, който не е извършен, не представляват действия, които водят до прекъсване на давността.

Предвид гореизложеното, изпълнителното производство по изп.д.№ 20107830400151 по описа на [*****] е прекратено в хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК, ex lege на 06.04.2012 г., на която дата е изтекъл двугодишния срок за предприемане на принудително изпълнение. Прекратяването настъпва по силата на закона и е ирелевантно дали и кога е постановено от ЧСИ постановление за прекратяване. Последното има само констативен характер.

По изложените от процесуалния представител на ответника доводи относно приложението на ТР № 2/26.06.2015 г. следва да се отбележи, че *срешение № 170/17.09.2018 г., постановено по гр.д. № 2382/2017 г., IV г.о. на ВКС*, е прието, че извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на постановяване на ТР, като даденото разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това. В случая прекратяването на изп.д.№ 20107830400151 по описа на [*****] е настъпило на 06.04.2012 г., поради което и същото не е било висящо към датата на обявяване на ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС. В този случай е приложима т.10 от ТР, съгласно която новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Във връзка с разглежданото възражение на ответника за изтекла погасителна давност, спорът между страните е дали бездействието на кредитора да предприеме действия за връчване на заповедта чрез съдебния изпълнител следва да бъде зачетено в производството по [чл.422 ГПК](#) и да се приеме, че през периода на това бездействие е текла давност /каквото е становището на ответника/, или искът следва да се счита предявен с подаване на заявлението по чл.417 ГПК по силата на фикцията на чл.422, ал.1 ГПК и от този момент давността да се счита прекъсната по аргумент от чл.116, б.“б“ ЗЗД, респ. да се приеме, че докато трае съдебния процес давност не тече, каквато е позицията на ищеца.

С *решение № 118 от 12.12.2019 г. по т.д. № 2288/2018 г., II т.о. на ВКС* е прието, че при спазен едномесечен срок по [чл.415 ГПК](#) за предявяване на иска по [чл.422 ГПК](#), прекъсването на давността от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение възниква само ако изпълнението е предприето действително незабавно, респективно в разумен срок и при липса на бездействие от страна на кредитора. ВКС е взел предвид указанията, дадени с ТР № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 9, че с разпоредбата на [чл.422, ал.1 ГПК](#) /според която искът за установяване съществуването на вземането се смята за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение/, е създадено изключение от общото правило на [чл.125 ГПК](#) относно момента на предявяване на иска и възникване на съответните правни последици /вкл. прекъсване и спиране на давността/, но законовата фикция не означава, че

съществуването на материалното право се установява единствено към този момент, без да се съобразяват фактите от значение за спора към момента на формиране на силата на пресъдено нещо, а именно - приключване на съдебното дирене, след което решението влиза в сила. Посочено е също, че в производството по чл.422 ГПК общото правило на [чл.235, ал.3 ГПК](#) е приложимо, като съдът взема предвид всички факти, които са от значение за спорното право, вкл. настъпили след предявяване на иска, респ. - след момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. ВКС е приел още, че липсва бездействие на кредитора в заповедното производство при издаване на обикновена заповед за изпълнение, т.к. препис от нея се връчва на длъжника за възражение от заповедния съд и изпълнителен лист може да се издаде едва след влизането ѝ в сила [/чл. 416 ГПК/](#). Преди този момент кредиторът няма правна възможност да действа по изпълнението ѝ. При издаването на заповед за незабавно изпълнение на основанията, посочени в [чл.417 ГПК](#), едновременно със заповедта се издава и изпълнителен лист [/чл.418 ГПК/](#). Заповедта за изпълнение в този случай се връчва на длъжника от съдебния изпълнител, след образуване на изпълнително дело [/чл.418, ал.5 ГПК/](#) по почин на кредитора. Следователно, времето от момента на издаване на заповед за незабавно изпълнение ведно с изпълнителен лист до предприемане на действия по връчването ѝ на длъжника зависи от волята на кредитора. Ето защо правилото, че погасителната давност се прекъсва с предявяване на иска за съществуване на вземането, но към минал момент - този на подаване на заявлението, ако искът е предявен в срока по [чл.415](#)

ГПК, съгласно прогласеното в [чл.422, ал.1 ГПК](#) обратно действие на исковата молба, може да важи безусловно само за заповедите, издадени по [чл.411, ал.3 ГПК](#). В случаите по [чл.418 ГПК](#) /които показват по-голямо сходство с предходната процесуална уредба на ГПК от 1952 г. - отм. за издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание/ бездействието на кредитора да предприеме действия за връчване на заповедта чрез съдебния изпълнител, с което да започне да тече както срокът на длъжника за възражение по [чл. 414 ГПК](#), така и срокът на кредитора за предявяване на иска по [чл. 415 ГПК](#), следва да бъде зачетено в производството по [чл. 422 ГПК](#) като факт с правно значение по смисъла на [чл.235, ал. 3 ГПК](#).

Указанията в посочените тълкувателни решения, съгласно които давността относно вземането се прекъсва, считано от момента на подаване на заявлението, ако са спазени условията на [чл. 422, ал. 1 ГПК](#), се съотнасят към хипотезата на издадена заповед за изпълнение по [чл. 418 ГПК](#) само когато такова изпълнение е предприето в рамките на разумния срок, съответстващ на постановената от съда незабавност на изпълнението. Ако заявлението по [чл. 417 ГПК](#) е уважено, но въпреки това кредиторът бездейства - не получава издадения в негова полза изпълнителен лист, не образува изпълнително производство въз основа на него, респективно не овластява съдебния

изпълнител да връчи заповедта за незабавно изпълнение и по този начин препятства осъществяване в пълнота на фактическия състав на заповедното производство и стабилизирането на заповедта, то тогава се касае именно за бездействие по смисъла на т.10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г., което не може да има за последица прекъсването на давността.

Както безспорно се приема и в правната теория, и в съдебната практика, в гражданското право давността е правна последица на бездействието. Поради това, ако кредиторът няма правна възможност да действа, давност не тече. Но ако кредиторът бездейства и не упражнява предоставените му правни възможности за събиране на вземането си от длъжника, давността тече.

Следователно, в случаите, когато заповедта за изпълнение е издадена в хипотезата на чл.417 от ГПК, кредиторът разполага с правни възможности да предприеме действия за събиране на вземането си, като с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение започва да тече нова давност. По този начин правата и законните интереси на този кредитор са охранени в достатъчна степен чрез възможността за многократно прекъсване на давността в хода на изпълнителния процес.

С оглед предходното, доколкото самото връчване на заповедта за изпълнение на длъжника е предоставено на волята и преценката на кредитора, да се приеме, че подаването на исковата молба за предявяване на иска по чл.422, ал.1 от ГПК в значителен период след изтичането на установените от закона давностни срокове за вземането по заповедта за изпълнение има за резултат заличаването на тези срокове (при липса на изрична норма за това в материалния закон), означава неоправдано да се толерира както бездействието на този кредитор, така и отявлена злоупотреба с права и процесуални възможности, което е нетърпимо от правото положение.

При горните съображения, настоящият съд като взе предвид, че от падежа на задължението на 27.10.2009 г. до 25.05.2023г. - датата на подаването на исковата молба в съда, с която е предявен иска по чл.422, ал.1 ГПК е изминал период, надхвърлящ четирикратно установения от закона тригодишен давностен срок за вземането по процесния запис на заповед, намира възражението на ответника за основателно. Ето защо, предявения установителен иск следва да бъде отхвърлен.

С оглед отхвърлянето на иска с правно основание чл.422 ГПК вр. чл. 535 ТЗ, съдът следва да разгледа и да се произнесе по евентуалния иск за менителнично неоснователно обогатяване по чл.534, ал.1 от ТЗ.

На първо място съдът следва да обсъди обективизираното в писмения отговор възражение за недопустимост на предявения в условията на евентуалност иск поради прехвърляне на задължението на трето за делото лице.

Видно от приложения по делото заверен препис от изп.д.№ 20178480401428 по описа на [*****], с район на действие СГС е, че с договор за цесия от 14.06.2017

г. [*****] /настоящ ищец/ е прехвърлил на „[*****] вземането си към А. Г. П. /настоящ ответник/, въз основа на издадения по гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС изпълнителен лист. Видно от приложената по изпълнителното дело нотариална покана с рег.№ 11658/14.11.2018 г. по описа на нотариус В.Г.а с район на действие СРС е, че длъжникът – настоящ ответник е уведомен за предходното на 20.11.2018 г.

С оглед предходното ищцовото дружество [*****] не е материалноправно легитимирано да предяви осъдителен иск против ответника, тъй като с прехвърляне на вземането на трето лице, същото е излязло от неговия патримониум.

Действително, разпоредбата на чл.226 ГПК предвижда, че при прехвърляне на спорното право върху друго в хода на процеса, делото следва своя ход между първоначалните страни. В конкретния случай тази норма е приложима по отношение на предявения иск с правно основание чл.422 ГПК /тъй като началото на производството е поставено с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, а цесията е извършена в хода на процеса/, но не и по предявения в условията на евентуалност осъдителен иск.

С оглед предходното, предявения иск следва да бъде оставен без разглеждане, а производството в тази му част прекратено на основание чл.130 ГПК.

Въпреки предходното, съдът намира за необходимо да отбележи, че възражението на ответника за погасяване по давност и на този иск е основателно. Това е така, тъй като погасяване правото на приносителя на запис на заповед на пряк иск по [чл.531, ал.1 ТЗ](#) е онзи юридически факт, от който за последния възниква право на специалния субсидиарен иск за неоснователно обогатяване по [чл.534, ал.1 ГПК](#), т.е. от този момент започва да тече и тригодишният срок за предявяване на иска за неоснователно менителнично обогатяване. В конкретния случай записа на заповед е с падеж 27.10.2009 г., поради което тригодишната давност по чл.531, ал.1 ТЗ е изтекла към 27.10.2012 г. От този момент е започнала да тече давността за иска по чл.534, ал.1 ТЗ и същата е изтекла към 27.10.2015 г. Настоящата искова молба е подадена в съда на 25.05.2023 г., т.е. след изтичането на давностния срок.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК право на разноски има ответника. Видно от приложения по делото списък на разноските по чл.80 ГПК и данните по делото е, че ответникът не е сторил разноски по производството, като процесуалния му представител е приел да окаже безплатно адвокатска помощ и съдействие в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 ЗА. С оглед предходното и на основание чл.38, ал.2 ЗА, вр.чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът определя адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ответника в минимален размер от 2650,00 лева, тъй като делото не е от фактическа и правна сложност. С оглед данните, че адвокатското дружество е регистрирано по ЗДДС, окончателния размер на възнаграждението

възлиза на 3180,00 лева, която сума следва да бъде възложена в тежест на ищцовото дружество.

Възражението на процесуалния представител на ищеца с правно основание чл.78, ал.5 ГПК е неоснователно.

На първо място, следва да се има предвид, че съдът не дължи проверка дали страната е материално затруднена, за да може да уговаря безплатно адвокатска помощ и съдействие по чл.38, ал.1, т.2 ЗА, доколкото се касае за вътрешни отношения между представител и представляван. В случай, че страната твърди обратното, то тя носи и тежестта да установи, че предпоставките за предоставяне на безплатна адвокатска помощ не са налице. В случая това не е сторено.

По отношение на решение на СЕС от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16, с което се приема, че при направено възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК, съдът не е ограничен от определения в Наредбата минимален размер, тъй като същата, предвиждаща определяне на размера на адвокатското възнаграждение единствено в зависимост от материалния интерес, но не отчита обема и сложността на свършената работа, което не винаги е справедливо и обосновано, следва да се отбележи, че всъщност решението на СЕС възлага на националния съд да направи преценка дали разпоредбите на чл.36, ал.2 от ЗА и чл.78, ал.5 от ГПК, вр. чл.1 от Наредба №1/2004 г. са приети в изпълнение и насочени към постигането на легитимна цел и дали ограничаващите конкуренцията последици, произтичащи от разпоредбите, са присъщи на преследването на тази цел.

В решение № 28/21.01.2022 г. по ч.т.д. № 2347/2021 г., II т.о. на ВКС е прието, че легитимната цел на разпоредбите на чл.36, ал.2 от ЗА и чл.78, ал.5 от ГПК, вр. чл.1 от Наредба №1/2004 г., забраняващи договаряне, съответно присъждане на адвокатско възнаграждение в по-нисък от минималния посочен в Наредбата размер, е създаване на гаранции /наред със съществуващите в ЗАДв професионални правила за организацията, квалификациите, професионалната етика, надзора и отговорността на адвокатите/ за осигуряване на високо равнище на качеството на адвокатската услуга, вкл. чрез предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на това качество и за осигуряване на защита на интересите на потребителите на тези услуги и интересите на правосъдието. Действително сами по себе си определените минимални възнаграждения не могат да попречат на който и да е адвокат да предлага услуги с посредствено качество – високият качествен стандарт на професионалните услуги зависи и от правилата за достъп до професията и за повишаването на квалификацията, както и от дисциплинарните правила, служещи, вкл. за гарантиране на спазването на професионалната етика. Предвид ноторния факт за големия брой вписани и практикуващи в Република България адвокати обаче, липсата на минимални размери на адвокатските възнаграждения ще доведе до прекомерна конкуренция в предлаганите от адвокатите цени, а насърчаването на предлагането на услуги с

отстъпка – до влошаване на качеството на предоставяните само от адвокати услуги и то в ущърб, както на лицата, нуждаещи се от висококвалифицирани правна защита и съдействие, така и на правосъдието.

С оглед предходното, настоящият съд приема, че при определяне и присъждане на възнаграждението на процесуалния представител на ответника по чл.38, ал.2 ЗА, същото не следва да бъде намалявано под предвидения в Наредбата минимален размер поради прекомерност. Следва да се отбележи, че съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и пълномощника му, размера на договореното и платено възнаграждение, е идентичен с определеното от съда възнаграждение на пълномощника на ответника.

С оглед ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство по чл.422 ал.1 ГПК дължи произнасяне и по разносните по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т.12 от ТР, това следва да стане с осъдителен диспозитив.

Минималният размер на адвокатското възнаграждение в заповедното производство е установен с изрична правна норма – чл. 7, ал. 7 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която за защита в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми. Нормата не съдържа ограничение, съобразно което така уреденото възнаграждение да касае само защитата на заявителя, доколкото защита по смисъла на чл. 7, ал. 7 НМРАВ се осъществява и от двете страни в производството /заявител и длъжник/, макар и на различни етапи от неговото развитие. Разграничение в размера на възнаграждението не може да се провежда и съобразно вида и обема на извършваната от процесуалните представители на страните дейност – заповедното производство е в еднаква степен формално и за двете страни, като защитата на заявителя в него се свежда до подаване на заявление по образец с изложени твърдения за вземания, а защитата на длъжника – до подаване на възражение по образец, съдържащо оспорване на тези твърдения. Отделно от изложеното, в конкретния случай възражението е подробно мотивирано, което сочи на извод, че процесуалният представител на длъжника се е запознал обстойно с претенцията на заявителя, а подробното аргументиране на възражението би могло да е причина заявителят да се откаже от завеждане на исково производство, доколкото заявените възражения във възражението по чл.414 ГПК следва да се съобразят в рамките на исковото производство в случай на предявен установителен иск по чл.422 ГПК.

С оглед предходното и на основание чл.38, ал.2, вр.чл.7, ал.7, вр.ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът определя адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ответника в минимален размер от 1830 лева с включен ДДС.

Относно възможността съдът да намали адвокатските възнаграждения под минимума, установен в Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на основание цитираните решения на Съда на Европейски съюз, съдът вече изложи съображения по-горе, поради което не е необходимо да ги преповтаря.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [*****], със седалище и адрес на управление: [*****] против А. Г. П., ЕГН ***** иск с правно основание чл.422 ГПК вр. чл. 535 ТЗ - за признаване за установено, че в ползва на ищеца съществува вземане срещу ответника в размер на 25 000 лева, представляваща сума по запис на заповед издаден на 21.10.2009 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 04.01.2010 г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС, 43-ти състав.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения от [*****], със седалище и адрес на управление: [*****] против А. Г. П., ЕГН ***** в условията на евентуалност осъдителен иск с правно основание чл.534, ал.1 ТЗ - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 25 000 лева, дължима по силата на прескрибиран менителничен ефект – запис на заповед, издаден на 21.10.2009 г., с която сума ответникът, в качеството му на издател на записа на заповед, неоснователно се е обогатил поради несвоевременно упражняване на правата на поемателя по ценната книга, като **ПРЕКРАТЯВА** на основание чл.130 ГПК производството по гр.д.№ 28232/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 43-ти състав **в тази част като недопустимо.**

ОСЪЖДА [*****], със седалище и адрес на управление:[*****] да заплати на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.2 ЗА на [*****] сумата от **3180,00 лева с ДДС**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие на ответника по исковото производството, както и сумата от **1830 лева с ДДС**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие на ответника в производството по ч.гр.д.№ 276/2010 г. по описа на СРС.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

